

FØROYAR Í DAG

Ritstjórar: W. Heinesen og Heðin Brú

Á NÁTTURÐATÍÐ

Tað hevur nú eitt skifti stað-
id nógv í bløðunum um nú-
tidar skrivningarhætt í Føroyum.
Fleiri menn hava rópt uppá
»pornografi« og »ósamuligheit«
í hesum sambandi. Tann sagan,
sum »Føroyar í Dag« her ber
fram, er send okkum av einum
av teimum, id halda við hes-
um monnunum, og er hon
ætlað at vera eins og eitt fyri-
demi fyri samuligari skrivning.

Tað var liðið út á kveldið, men
hon sat alsamt og broderaði. Tað
var eitt litið føroyskt merki upp í
ein silki-lummaklút. Hon var ein-
samøll inni og hevði sett sær
nátturða á bordið. So bankar hæv-
iskliga á dyrnar oguttanfyri stendur
ein prúður ungur drongur, púra
edruur.

»Halt mær til góðar at eg komi
her so síðla«, sigir hann, »men
mær hevur eitt óhapp verið fyri.
Tað er einki at nevna, soleiðis,
men eg bløði eitt sindur um ein
finger. Tygum høvdu mestur givið
mær ein lappa um. Mitt navn er
Hjørleivur Friðberg, tygum hava
einki at óttast fyri mær, Klára
Sigmundardóttur«.

Hon hugdi uppá hann og bað
hann steðga har á gáttuni. »Eg
eri eitt verjuleyst konufólk og eri
einsamøll her í kveld; sólin er
gingin til víða, og sum tygum
siggja — Gud hevur skapt okkum
mann og kvinnu. Men ikki skal
eg sýta at linna pinu tygara. Tó,
hoyr, sig mær, hvussu eru tygum
fyri komin?«

»A, tegið, tegið«, sigur hann,

»eg havi verið til skrudgongu.
Vit gingu runt í býnum við mikl-
um kúrteisi. Merkið, á poleraðari
stong, bar eg á oðda ein stivan
tíma. Og hyggið —, hann rættir
hondina fram —, »onga bløðru
fekk eg av tí. At endanum helt
eg eina talu um hesar oyggjar, og
var síðani borin í gullstóli. Men
tá id teir so settu meg niður
aftur, kom ein maður og beit meg
í fingurin«.

Hon slær hendurnar saman og
hyggur uppá hann við sínum fegru
eygum:

»Tað var ein illavordin maður,
tað má eg siga! Mundi hann
kenna til?«

»Ja, hann mundi vera fullur, tí
hann ruggaði so undarliga tá id
hann gekk. Eg hugsí, hann var
javnaðarmaður«.

»Halda tygum so ikki, at hann
angrar tað nú?« spyr hon.

»Jú, tað haldi eg hann gere«.

»So er tað synd í honum, meðni«.

»Ja« svarar hann, »tað er tað.
Eg havi longu fyrigivið honum.
Tí eg veit at tað er villfarið at
vera fullur og at vera javnaðar-
maður og hitt sterka slagið kemur
ikki um mínar varrar. Skrá er
mær ein andstygd og síðani á
jólum havi eg bert roykt eina sigar-
rette«.

»Tað var ein ov nógv«, sigur
hon.

»Ja, eg ætli mær eisini at halda
uppat nú«, svaraði hann.

»Hjarta mitt frøðist av at hoyra
at tygum eru fólkaflokksmaður«,
sigur hon, »tí sjálv eri eg fram-

burðsfelagskvinna. Sí, hetta merk-
ið, eg her havi seymað, er tað
ikki vakurt?«

»Jú, tað blánar sum loftið og
tað rodnar sum blóð«, svaraði
hann.

»Og serliga vakurt er tað tá id
tygum hava seymað tað — ein
alfegur ungmo!«

Hann rodnadi. Hon fækaði seg
eitt sindur burtur frá honum.

»Latið okkum ikki gloyma at
binda um fingurin«.

»Tað nýtist kanska ikki«, segði
hann, »tí nú bløðir tað ikki meir«.

Hon hugdi uppá hann:

»Jú, vist nýtist tað, tí annars
sær tað út fyri fólk sum tygum
hava verið inni her til einki!«

»Klára Sigmundardóttur«, segði
hann, »ikki havi eg verið inni her
til einki fyri tað. Tað hevur verið
id mær ein sæl lita at standa her
á gáttuni og tosa við tygum. Tí
ikki havi eg nakrantíð hitt so
yndisliga ungmo!«.

Og hann tekur seg um hjartað,
leggur seg á knæ á gáttuna og
sigur:

»Her, djúpt inni í mínum barmi,
her er tendrað ein heilag flamma,
sum brennur við skærum kærleiks-
ljósi fyri tygum«.

So boygdi hann hendið, helt
hendurnar saman og tagdi.

Klára rættir seg í rygginum og
hyggur stífunkt uppá hann:

»Ikki trúgvi eg longur hatta,
tygum segdu um javnaðarmannin.
Latið meg siggja fingurin!«

Hann rættir fingurin fram. Har
stóð eitt týðuligt bit í.

Hann mælti við sorgarbundari

rædd: »Nú elvdu tygum mær
mikla sorg við at misstrúgva meg
fyri at vera komnan higar at kasta
ein skugga yvir tygara reinleika!«

»Haldið mær tilgóðar«, svaraði
hon, eitt sindur lot.

»Ja, fegin haldi eg tygum til
góðar. Og tá id eg segði hitt við
tygum íáðni, so kom tað trá hjarta-
dýpinum. Klára! Eg fái ikki frið
aftur í míni sál fyrr enn tygum
hava svalað mitt hjarta!«

»Eg skilji tygum ikki, Hjørleivur
Friðberg«, segði hon, »hvussu
skal eg kunna svala tygara hjarta?
Sum eg segði tygum íáðni eri eg
einsamøll inni í kveld, og her hava
tygum longu staðið fleiri minuttir;
hvat vilja fólk halda, at eg, eitt
barn, bert 24 ár, standi einsamøll
og snakki við mannfólk so leingi?«

»Klára! rópti hann. »Eg elski
teg!«

Tá smiltist hon kaldliga og segði:
»Puff! — Ja, so fati eg hvussu
vorðið er. Mestur hava tygum
sjálvur bitið tygum í fingurin til
hjáputur fyri at koma inn higar í
kveld, tá id tygum vistu at eg
var einsamøll. Valla eru tygum
tann samuligi drongurin, sum tyg-
um lást at vera, og harruligt
tykist tað mær, at so vorðinir konu-
fólkarevar skulu vera í fólkaflokk-
inum. Ikki skuldi tað undra meg
um tygum sjálvur vóru javnaðar-
maður!«

»Klára«, rópti hann, tygara orð
eru sum gleðandi pilar

Men hon fýrði hann útum, lat
hurðina harðliga aftur og settist at
eta nátturða.

VIDMERKINGAR

Kollveltan.

»Timin« sýnist ikki at duga at
gera mun á regluligari kollvelting
og óregluligari kollvelting í sam-
felagsskipan. Harav skilja vit, at
hann ikki evnir at siggja munin
millum eina kollveltandi umskip-
an, id ein meirluti á lógligari grund
fær í lag við at grundbroyta lóg-
ir, og eina kollveltandi umskipan
við völdum av einum minniluta
uttan mun til eina við »lóg broyt-
an lóg«.

Javnaðarmenn í Føroyum eru
fyri eini regluligan kollveltan og
umskipan av okkara samfelagi, so
fjeldin av sonnum verður at vinna
sín livsrætt.

Prístalið

Okkum er sent soljóðandi frá
bretska hervaldinum:

1. april hækkaði pristalið frá
256 til 262. Bretska hervaldið
setti tá lönirnar upp sambart pris-
talsækkanina.

Um somu tíð var sagt frá, at

eftir teirra áskoðan var pristalið
ikki rætt útroknað og góvu teir
prógv fyri at so var.

Bretska hervaldið má tí siga frá,
at teir ikki siggja seg færar fyri
framvegis at hækka lönirnar og
um pristalsækkan aftur verður
í juli, vilja teir ikki við vissu
kenna seg bundnar av eini slikari
hækkan.

Vanlukka. Týsdagin í seinastu
viku hendi ein syndarlig vanlukka
í Suðuroy. Ein Sumbingur, Jens
Jensen (Jens á Dunga) kom av
einum óhappi at skjóta seg sjálv-
an og er hann deyður av skotin-
um.

Ein 15-ára gamal sonur var við
honum, hann rann heim at siga
frá, og maðurin varð so skjótt
sum gjerligt fluttur á sjúkrahúsið
á Tveroyri, har hann andaðist
mikunáttina.

Jens Jensen var um 50 ár, eftir
situr konan við 3 børnum.

Lýsið í Socialinum!

Sjúkrakassin

hevur aðalfund leygardagin 6. Mai
kl. 8 s. p. í losjuni.

Dagsskrá:

1. Frágreiðsla um virki í farna
árinum.
2. Framlaga av rokniskapinum
til góðkenningar.
3. Val av nevndarlimum og til-
taksmani.
4. Val av grannskoðara og til-
taksmani.
5. Lógbroytan (medisin. Lima-
gjald).
6. Ymist.

Samstundis hevur Flutnings-
kassin og Begravelskassin aðal-
fund.

Rokniskapini eru at siggja á skriv-
stovuni.

Havn, 28. april 1944.

Formaðurin.

Øll eiga at brúka

Føroyska hondsápu

frá fabrik OKKARA

Bekendtgørelse om Mørklægning.

Fra og med Thorsdag Aften
den 4. Maj 1944 og indtil videre
skal Mørklægning overalt paa Fær-
øerne finde Sted i Tiden mellem
Kl. 23.00 (dobbelte Sommertid) og
Kl. 5.30 (dobbelte Sommertid).

C. B. Kontoret, den 2. Maj 1944.
Poul Laursen.

Føroya Sjóvátrygging

Skip - motorbátar
útróðrabátar - vørur
verða tryggjað

Tlf. 372